

R

REVEIL-SERIE

ZOEK DE TOEKOMENDE STAD

GUILIELMUS SALDENUS

No. 547

SEPTEMBER 2018

GUILIELMUS SALDENUS

Guilielmus Saldenus werd in mei 1627 te Utrecht geboren. Hij groeide op onder de Hollandse naam van Willem Salden. Zijn ouders waren Hendrick Willemsz. Salden en Elisabeth Jansd. van der Son. In 1643 begon hij zijn theologie-studie in Utrecht. Bijzonder is dat hij in 1682 een eredoctoraat ontving in de theologie. Dat was in die tijd een vrij zeldzaam gebeuren. Het eredoctoraat werd hem te Utrecht verleend onder de hoogleraar Hermannus Witsius, met wie hij in Enkhuizen zeer bevriend was geworden.

Zijn eerste gemeente was Renswoude (1649). Daarna diende hij de gemeenten van Kockengen (1652), Enkhuizen (1655), Delft (1664) en 's-Gravenhage (1677). Daar is hij op 8 februari 1694 overleden. Saldenus was driemaal gehuwd. Ruim een week voor zijn overlijden preekte hij voor de laatste keer. De tekst was toen: 'Zie, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen? Evenwel zal ik mijn wegen voor Zijn aangezicht verdedigen' (Job 13:15).

In zijn opvattingen behoorde Saldenus tot de school van Voetius en Hoornbeek. Vanaf zijn tijd in Enkhuizen begon hij met het publiceren

van geschriften waarin hij naar aanleiding van concrete zaken in de gemeente of in het land vermanend en waarschuwend zijn stem liet horen. Hij wekte op tot een getrouwe wandel naar het Evangelie. In Renswoude en Kockengen had hij al getoond zijn taak energiek op te vatten. Omdat in Renswoude de gemeente pas in opkomst was, maakte hij daar een begin met het catechetisch onderwijs en ijverde hij sterk voor de heiliging van de rustdag. Ook kende hij er een centrale plaats toe aan de viering van het heilig Avondmaal.

Over Kockengen is weinig bekend, hij schijnt daar erg ziek te zijn geweest. In Delft heeft hij zijn beste tijd gehad, als predikant maar ook wat zijn gezin betreft. Hij had een dichterlijke aanleg, en nam ook gedichten in zijn geschriften op, vaak met het aangeven van de wijs van een psalm. Naast Witsius en Hoornbeek was hij ook bevriend met Jodocus van Lodenstein en Willem Sluiter, beiden ook dichters. De tijd in Den Haag is rustig verlopen.

Saldenus was blijkbaar iemand die met zijn prediking goede ingang vond. Hij maakte veel werk van zijn preken. Die had hij niet uitgeschreven voor zich liggen, maar hij preekte aan de hand van

aantekeningen die hij in het Latijn had genoteerd. Hij schreef een handboek over homiletiek (preekkunde) en in 1667 verscheen een boekje voor de catechese onder de titel ‘Christelijke kinderschool’. Dat kreeg heel wat herdrukken en werd tot in de 19e eeuw gebruikt. Ook andere geschriften werden vaak herdrukt. Die geschriften hebben een systematische opbouw, een goede indeling en een duidelijke, krachtige betoogtrant. Waren ze wetenschappelijk van aard, dan waren ze in het Latijn geschreven. Steeds zorgde hij ervoor de Heilige Schrift aan het woord te laten komen. Het eredoctoraat was dus zeker op zijn plaats. Zijn pastoraal bedoelde geschriften maakten grote opgang, ze werden tot in de 20e eeuw herdrukt. Hij is daarin een goede pastor die de macht der zonde ziet als een toestand in het leven van een christen, om vervolgens te handelen over de wijze waarop deze daaruit leert op te staan, gepaard met vermaningen, raad en vertroosting. Hij staat een scherpe scheiding voor tussen vromen en wereldlingen. Hij keert zich dan ook scherp tegen verwereldlijking, waaronder hij ook rekent de partijschappen en scheuringen in de kerk van Christus. Een bijzondere betekenis kent Saldenus toe aan het deelnemen aan het avondmaal.

Hij acht het niet juist zich daaraan te onttrekken en hekelt hen die afblijven met de overweging dat zij eerst geheel en al gebroken moeten hebben met zonde en wereld. Het is genoeg het avondmaal te ontvangen met een geheiligd hart en steunend op Gods belofte. Voortdurend wijst hij op het werk der vernieuwing door de Heilige Geest dat bij de christen teweegbrengt een verlangen naar de hemelse zaligheid.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 3, blz. 317-320.

Saldenus heeft slechts één prekenbundeltje nagelaten, getiteld ‘Geesteliken Hooning-raat van eenen gesturve zijnde. Een versameling van eenige stichtelijke Predikationen over verscheyde stoffe, gedaan door Zaliger Guilielmus Saldenus, S.S.Th.D.’. Dit werd in 1695 (dus na zijn overlijden) uitgegeven.

De preek die u hierbij wordt aangeboden is uit genoemd bundeltje herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands, waarbij gebruik is gemaakt van de enigszins aangepaste tekst in ‘Der Vaderen Erfenis’, deel 6.

ZOEK DE TOEKOMENDE STAD

door

GUILIELMUS SALDENUS

*“Zo laat ons dan tot Hem uitgaan
buiten de legerplaats, Zijn smaadheid
dragende. Want wij hebben hier geen
blijvende stad, maar wij zoeken de toe-
komende.”*

Hebreeën 13:13-14

Het zoeken van de toekomstige stad

De wil van de mens heeft vooral de volgende twee eigenschappen. In de eerste plaats kent de wil geen beperkingen en is hij dus niet te verzadigen. De menselijke wil is vrij en kent geen maat. Niemand is in staat die te beteugelen. Neemt men deze vrijheid weg, dan is de wil geen wil meer. Tot hoeveel zaken de wil zich ook uitstrekt, ze zal nooit voldaan zijn. Iemand wil misschien een heel koninkrijk onder zijn beheer hebben, heel rijk zijn of andere waardevolle dingen ontvangen. Al zal hem dit niet lukken,

toch is het zijn wil. Niemand kan hem ook beletten om dit te willen. De wil kent geen grenzen en daarin verschilt ze van het verstand, dat begrijpt dat het aan bepaalde grenzen gebonden is.

Maar zoals de wil niet afgeremd of bedwongen kan worden, ze kan vervolgens ook niet bevredigd worden. Hoe meer iemand heeft, hoe meer hij er nog bij wil hebben. Iemand die aan waterzucht lijdt en opgezet is door al het vocht, wil alleen nog maar méér drinken. Salomo zegt: ‘De bloedzuiger heeft twee dochters die steeds roepen: Geef, geef!’ (zie Spreuken 30:15). Zo is het ook met de wil; het is nooit genoeg. De uitleggers hebben terecht opgemerkt dat een driehoekig hart van een mens nooit door een ronde wereld kan worden vervuld – flguurlijk gesproken. De wil heeft haar oorsprong in het oneindige en strekt zich ook weer uit tot het oneindige om ten volle tevredengesteld te worden. Het is geen wonder dat ze met een beperkte tegemoetkoming niet tevreden is.

Uit dit alles zien we duidelijk de dwaasheid van de wereld en van wereldse mensen die proberen hun vermaak te vinden bij andere schepselen en in de dingen van de wereld. Zij zullen aan dit verlangen nooit kunnen voldoen omdat het de aard

van het verlangen is altijd méér te willen hebben. Moeten zij niet toegeven dat het hun niet gelukt is, hoe intens ze ook geprobeerd hebben te voldoen aan hun wil om hun vurige verlangens tevreden te stellen? Ze hebben in het genot van de wereld en haar overvloed de ware voldoening niet gevonden. Al zijn ze zich ervan bewust dat dit niet kan, toch blijven ze het daarin zoeken. Daartegenover zien we de wijsheid van de kinderen van God. Zij weten dat hun verlangens naar de dingen van de wereld niet vervuld kunnen worden, omdat het alleen maar gebroken rietstengels zijn. Zij zoeken hogere dingen dan de aardse en betere dingen dan wat de wereld kan geven. Het enige dat hun wil en verlangens werkelijk kan vervullen, is datgene wat écht duurzaam is; het bestaat in hetgeen niet van ons kan en zal worden weggenomen. Dit is wat de apostel Paulus in onze tekst laat zien als hij zegt: *‘Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.* Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.’ De apostel wijst zichzelf en de gelovigen op hetgeen hun wil en verlangens werkelijk kan vervullen, namelijk Jezus Christus. Dit is de reden waarom

hij wil dat zij tot Hem uitgaan, zelfs tot buiten de legerplaats. De apostel laat zien dat daarin de kracht van hun geloof ligt en ook hun onderwerping: *Zijn smaadheid dragende*.

Hij voegt bij deze waarschuwing twee dringende redenen. De eerste heeft ermee te maken dat alles veranderlijk is en dat de dingen van de wereld verdwijnen: ‘*Want wij hebben hier geen blijvende stad*’. De tweede reden ligt in het verlangen van de gelovigen en hun uitzien naar de hemel: ‘*Maar wij zoeken de toekomstige*’.

Wij moeten nu het laatste deel van de tekst behandelen, omdat we over het eerste deel voldoende tot de gemeente gesproken hebben.

Paulus roept de gelovigen op de toekomstige stad te zoeken. De vorige keer hebben we gezien dat de hemel vergeleken wordt met een stad. Er zijn hier twee zaken die onze aandacht vragen.

1. In de eerste plaats de zaak waarover wordt gesproken, namelijk de hemel die met een stad vergeleken wordt.
2. Vervolgens wat daarover gezegd wordt, namelijk om die te zoeken: *maar wij zoeken de toekomstige*.

1.

Wat het eerste betreft, in Gods Woord wordt de hemel met verschillende namen genoemd en onder verschillende beelden weergegeven. We lezen over het Koninkrijk van God en Christus, het paradijs, het eeuwige leven. Christus noemt de hemel het huis van Zijn Vader met de vele woningen en we lezen over de hemel als de zaligheid. Hier wordt de hemel een stad genoemd. Dit gebeurt ook in Hebreeën 11: ‘Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is’ (vers 10). Zie ook Openbaring 21.

In welk opzicht kan de hemel een stad genoemd worden? In de eerste plaats heeft een stad haar burgers die daar geboren zijn en er wonen. Paulus spreekt over de gelovigen dat hun wandel – volgens de grondtaal: hun burgerschap – in de hemelen is (Filippenzen 3:20). Daar ligt hun afkomst en daar hebben zij hun burgerrechten. Die stad heeft veel inwoners; dat zijn niet alleen zij die daar al wonen, maar ook degenen die nog op de aarde zijn en met hun levenswandel en gesprekken reeds in de hemel zijn.

Verder heeft elke stad iemand die over haar regeert en de leiding in handen heeft. Al kan het

zijn dat het gezag door meer mensen wordt uitgeoefend, de hoogste macht berust toch bij één persoon. We lezen dit van de heidense koningen in het Oude Testament. Elke stad had haar eigen koning, zoals de koning van Sodom en Gomórra, van Zéboïm en andere.

Zo heeft ook de hemel een Koning, Iemand Die het hoogste gezag uitoefent. Deze Koning, God de Vader, is de Koning van alle koningen en de Heere van alle heren. De Heere Jezus Christus is hier zowel Koning als Middelaar (Psalm 2:6). Christus is na Zijn diepe vernedering gekroond met grote heerlijkheid en eer (Hebreeën 2:9).

In de derde plaats kan de hemel vergeleken worden met een stad, omdat er poorten zijn waardoor de mensen naar binnen komen. Als een stad geen poorten heeft, kan iedereen binnenkomen en dat is niet aan te bevelen. Zo heeft de hemel ook poorten waar iedereen doorheen moet die binnen wil komen.

Dat aan de hemel poorten toegeschreven worden, lezen we op verschillende plaatsen in de Bijbel. In Openbaring 22 ziet Johannes degenen die door de poorten mogen ingaan in de stad. En vader Jakob zag in zijn droom de poort van de hemel (Genesis 28:17). Wanneer aan de hemel poorten

toegeschreven worden, moet dit natuurlijk niet letterlijk worden opgevat, maar figuurlijk.

Deze vergelijking willen we vasthouden om een eenvoudige uitleg te geven van deze hemelpoort. Het gaat eigenlijk om drie poorten die door alle mensen gepasseerd moeten worden om binnen te komen.

De eerste Poort is de Heere Jezus Christus. Al Zijn verdiensten moeten door het geloof aangenomen worden om binnen te komen. Sommigen verwijzen naar Lukas 13: 'Strijd om in te gaan door de enge poort' (vers 24). Met die poort wordt Christus bedoeld. Hij zegt van Zichzelf 'Ik ben de Deur', waardoor men in de stal of in de kerk en dus ook in de hemel kan komen (Johannes 10:9). Ik ben de weg waarlangs men in de hemel of in die stad kan komen. Hij heeft een verse en levende weg ingewijd door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees (Hebreeën 10:20). Hij heeft de toegang tot de stad verdiend met Zijn bloed.

De andere poort is de bekering en de heiligmaking. Dit betekent niets anders dan dat men door wedergeboorte de Geest van Christus ontvangt en door de Geest vernieuwd wordt (Johannes

3:5). Dit alles is vrucht van het werk van Christus. Als men niet door deze poort gaat, kan men niet in de stad komen. Deze poort bepaalt evenals de eerste de grenzen van de stad.

De derde en laatste poort is de tijdelijke dood die men ook moet passeren. Dit is de gewone weg waardoor de Heere Zijn kinderen in de stad verwelkomt en een plaats geeft. Alleen met Henoeh en Elia heeft Hij een andere weg gekozen om hen uit het leven weg te nemen. Maar de tijdelijke dood is de natuurlijke en gewone weg die alle kinderen van God moeten gaan om in de heerlijke stad te kunnen komen. Paulus schrijft dat het alle mensen gezet is eenmaal te sterven (Hebreeën 9:27). David zingt in Psalm 89: ‘Wat man leeft er, die de dood niet zien zal, die zijn ziel zal bevrijden van het geweld van het graf?’ Welnu, door deze poort zal men heen moeten. De mens die door deze Jordaan is gegaan en God heeft gevreesd en de stad heeft gezocht, hoeft er alleen maar naar toe te lopen om daar voor eeuwig binnen te gaan.

Maar er wordt hier niet alleen gesproken over een stad, maar over een *toekomende* stad. Deze stad is toekomend, omdat zij in de toekomst wordt

verwacht. Ze bestaat wel en heeft haar inwoners, maar zolang wij haar nog niet ervaren, ligt ze nog voor ons in de toekomst. Deze stad ligt nog in de toekomst voor hen die zich in dit leven nog strijdend moeten voortslepen. Zolang zij nog in hun aardse tabernakel zijn – dat is in hun tijdelijke lichaam – is de hemel voor hen toekomst.

Voor de mensen die ontslapen zijn en verlost van het zondige lichaam, is de stad niet toekomstig meer, maar werkelijkheid. Voor de gelovigen die nog op de aarde zijn, is het een toekomstige stad. De stad is ook toekomstig in die zin dat zij volmaakt is. De kinderen van God kennen deze volmaaktheid nog niet; bij hen is alles nog onvolmaakt en vol gebrek. Wat zij nu al bezitten én wat zij nog verwachten, is in wezen een en hetzelfde, behalve de volmaaktheid. Want zij kunnen hier op aarde de hemel reeds in hun hart hebben en zij kunnen het beginsel van het toekomstige leven nu al ervaren. Ja, al de gelovigen maken met elkaar de hemel uit; zo wordt er in Gods Woord over gesproken. We lezen: ‘En er werd krijg in de hemel: Michaël en zijn engelen krijgden tegen de draak, en de draak krijgde ook en zijn engelen’ (Openbaring 12:7). Onder de hemel kunnen wij niets anders ver-

staan dan de Kerk van de Heere onze God, die nu nog op de aarde moet strijden.

Dit is de toekomstige stad waarvan Paulus spreekt. Wat moeten de gelovigen nu al doen met betrekking tot die stad? Zij moeten die *zoeken*. *Wij zoeken de toekomstige*. Dit is het tweede gedeelte van onze tekst.

2.

Het is opmerkelijk dat in het Nieuwe Testament in krachtige en veelzeggende woorden gesproken wordt over het zoeken van de zaligheid.

Het wordt vergeleken met het jagen van een jager naar wild: 'Ik jaag ernaar', zei Paulus (Filippenzen 3:14). Met het lopen in de loopbaan: 'Weet gij niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat één de prijs ontvangt?

Loop alzo, dat gij die moogt verkrijgen' (1 Korinthe 9:24). Met een strijd: 'Strijd om in te gaan door de enge poort' (Lukas 13:24). Met het geweld doen op het Koninkrijk der hemelen (Lukas 16:16). En met het grijpen daarnaar.

In onze tekst wordt het *zoeken* genoemd. Het woord heeft in de grondtaal een bijzondere nadruk. Het betekent niet alleen maar een simpel zoeken naar iets, maar het gaat om het zoeken

met ernst en moeite, met het inspannen van alle krachten. Men rust niet voordat men het gevonden heeft.

In de betekenis ligt nog meer opgesloten.

In de eerste plaats, dat men van harte verlangt en uitziet naar de hemel met haar vele woningen. Het gaat om een vurig verlangen naar de hemel en alles wat daaraan verbonden is. Paulus had een begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn (Filippenzen 1:23).

In de tweede plaats betekent dit zoeken niet alleen een verlangen ernaar, maar ook een gebed en wachten op God om de zaligheid te ontvangen. God alleen kan deze kroon schenken. Maar men kan niet volstaan met ernaar te verlangen en erom te bidden.

In de derde plaats moeten bij dit zoeken alle middelen in het werk gesteld worden om alles te vermijden wat het zoeken kan hinderen. Onder het zoeken naar de toekomstige stad moeten we niets anders verstaan dan het hartelijke verlangen van de gelovigen naar de eeuwige gelukzaligheid, om daar de Heere voor eeuwig te dienen en te verheerlijken, en dat op een volmaakte wijze.

Praktisch onderwijs

Wij zullen nu niet verder gaan met de verklaring van deze woorden, omdat ze duidelijk genoeg zijn, maar we zullen aandacht schenken aan de toe-eigening en de lessen die we daaruit kunnen leren.

Laten we uit het voorgaande leren dat het geestelijke leven van hen die God vrezen, bestaat uit zuchten en zich inspannen, uitzien en verlangen, ja, dat zij met alle liefde van hun hart gericht zijn op die toekomstige stad, de hemel. We zien dit bij Job. Hij wekte zijn geloof op, terwijl hij wist dat hij uit zijn vlees God zou aanschouwen, nadat de wormen zijn huid doorknaagd zouden hebben; ‘Die ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zien zullen, en niet een vreemde’. Dan laat hij erop volgen: ‘Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot’ (Job 19:27). Job brengt zijn hartelijke verlangen en uitzien naar God en Jezus onder woorden, want hij wil zijn waar Zij zijn.

De apostel Paulus laat helder zien dat het bij hem en bij de andere gelovigen ook zo is: ‘Wij hebben dan altijd goede moed’ zegt hij, ‘(...) en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen, en bij de Heere in te wonen’ (2

Korinthe 5:6 en 8). Hij verlangde naar de toekomstige stad om daar bij de Heere te zijn; méér dan nog langer hier te leven. We lezen dat ook nog op een andere plaats bij Paulus: ‘Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste. Maar in het vlees te blijven, is nodiger om uwentwil’ (Filippenzen 1:23-24). Het was het verlangen van zijn hart om bij Jezus te zijn, ook toen hij nog op aarde was.

Weet u waar het vandaan komt dat Gods kinderen zo naar de hemel verlangen?

Wij zullen u nu maar één reden noemen: de hemel is hun geboorteplaats. Voor zover zij het geestelijke leven bezitten, zijn ze burgers van de hemel. Het kan niet gezegd worden hoe iemand ernaar verlangt om in zijn vaderland te zijn. Heidense schrijvers hebben dit al onder woorden gebracht en dat is ook hier het geval. De gelovigen zijn hier buiten het huis van hun Vader; het is alsof ze in een vreemd land wonen. Van de gelovigen van het Oude Testament werd gezegd dat zij beleden hebben gasten en vreemdelingen op de aarde te zijn (Hebreeën

11:13). Hun Vader Die hen om Jezus' wil tot Zijn kinderen aangenomen heeft, woont daar in de hemel. Ze zijn uit God geboren, zegt Johannes (Johannes 1:13). En daar woont hun moeder, want Jeruzalem dat boven is, (...) is ons aller moeder (Galaten 4:26). Daar woont hun Bruidegom en Verlosser, Die hen gekocht heeft met Zijn dierbaar bloed (1 Petrus 1:19).

Daar woont de Heilige Geest, Die hen in hun hart ervan verzekert dat zij kinderen van God zijn en dat Hij hun al de weldaden en zegeningen als hun eigendom schenkt. De Geest bindt hen met een geestelijke band aan de Heere Jezus. Daar komt nog bij dat daar al hun geestelijke bloedverwanten en vrienden wonen, die zij hier gekend en liefgehad en met wie zij God gediend hebben.

In de hemel liggen geestelijke goederen, beloften en zegeningen op hen te wachten: liefde, geloof en hoop, verzekering en alle zaligmakende genadegaven. Paulus zegt: 'Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus' (Efeze 1:3). Let erop, in de hemel en in Christus. Dit is de plaats van waaruit zij de geestelijke goederen stuk voor stuk ontvangen, en waar zij de oneindige erfe-

nis ten volle in hun bezit zullen krijgen. Wat denkt u, is het dan een wonder dat zij met zoveel verlangen uitzien naar de hemel en naar de toekomende stad?

Als het dan zo is, christenen, dat de hartelijke wens van de gelovigen hiernaar uitgaat en dat zij de toekomende stad zoeken, is het dan niet droevig dat veel mensen deze stad helemaal niet of nauwelijks zoeken? In de wereld ontbreekt het niet aan zoekers, ze zijn er volop. Er is tegenwoordig een sekte die de naam draagt van 'zoekers', die ook wel quakers of geestdrijvers worden genoemd. Maar dit zijn de ware zoekers niet en daarom zullen we hen verder in hun waarde laten.

Er zijn in de wereld nog veel andere zoekers die ijverig zijn en er veel moeite voor over hebben, maar wat zoeken zij eigenlijk? Zij zoeken geld, eer en aanzien, wereldse wijsheid, genot en plezier. Het zijn wel zoekers, maar niet de ware. Wat zij ook wel of niet zoeken, ze zoeken de hemel niet. Aan de hemel gaan ze voorbij en ze missen daarom hun doel. Dit wordt nog duidelijker als we dit nog wat verder zullen uitwerken.

Laten die mensen niet zien dat zij de hemel

niet zoeken, als zij in een heel jaar niet de tijd nemen om eens ernstig aan de hemel te denken? Het is er ver van verwijderd dat zij de hemel zoeken. Misschien zullen ze verbaasd vragen: Denken wij dan niet aan de hemel? Dat zou toch wel erg zorgeloos zijn. Ja, toch is het waar; het gaat echt zo.

Wij willen hiermee niet zeggen dat ze zo nu en dan niet eens aan de hemel en aan de zaligheid denken. Als ze daarover horen spreken of preken, worden de gedachten weer wakker gemaakt. Maar zodra het spreken over de hemel weer stopt en ze het niet meer horen, is het met het denken aan deze dingen ook gedaan. Het heeft bij hen geen wortel geschoten; het heeft niets nagelaten. Ze hebben zoveel andere dingen om aan te denken: hun huis, kinderen, bezittingen, liefhebberijen, zodat er voor hemelse gedachten geen plaats meer is. Ze zullen later nog wel eens aan de hemel denken, als het beter uitkomt, maar nu kunnen ze er niet toe komen. Bovendien, zouden deze mensen in hun leven de hemel en deze toekomstige stad wel zoeken, als ze deze helemaal niet kennen? Ze weten niet wat er in de hemel te vinden is, zelfs niet wat Gods Woord erover zegt, en hiermee

doen ze de godsdienst en vooral het christendom grote schande aan. Als ze er nog iets van weten, is dit zo gebrekkig dat het nergens op lijkt. Ze hebben met hun verstand een eigen vleselijke voorstelling gemaakt van een hemel die niet bestaat. Is het dan een wonder dat ze de hemel die ze niet kennen, ook niet zoeken? Het spreekwoord zegt: 'Onbekend maakt onbemind'. Men zal geen moeite doen om iets wat onbekend is, te zoeken.

En verder, mogen we veronderstellen dat mensen de hemel zoeken als ze er nauwelijks over spreken? Als ze in het gezelschap van andere mensen zijn, waarover spreken ze dan? Gaat het dan over de hemel? Integendeel, ze schamen zich ervoor om over de hemel en de zaligheid te spreken. Als er een boeiend verhaal verteld wordt, ziet men vaak dat mensen met veel smaak en interesse ernaar luisteren. Maar als dit verhaal ten einde is en iemand gaat bijvoorbeeld spreken over de hemel en alles wat daarmee samenhangt, dan is de aandacht weg en krijgt men een somber gevoel. Men zou deze plaats zo snel mogelijk op een nette manier willen verlaten, want ze houden niet van zulke gesprekken. Men heeft uit fatsoen de spreker

niet willen tegenspreken en het geestelijke gesprek willen stoppen, maar eigenlijk vinden ze dat zo'n gesprek niet past in een opgewekt gezelschap. Zulke onderwerpen horen thuis in de kerk en bij andere gelegenheden. Het behoort tot het werk van predikanten, maar voor hen zijn dit geen geschikte gesprekken.

Hebt u zó weinig verlangen naar de hemel? Dan is het te vrezen dat u er ook niet zult komen.

Ja maar, zegt iemand, ik ben nog jong; het is nu de tijd dat ik mijn ontspanning en mijn plezier zoek. Later zal ik nog tijd hebben om de hemel te zoeken. Zult u de hemel dan vinden als het u uitkomt? Weet u zeker dat u de tijd zult krijgen om de hemel te zoeken? U zult er zeker een keer achter komen dat u uzelf bedrogen hebt.

Met Gods kinderen gaat het heel anders. Hun hart en hun mond zijn vol van de hemel, omdat dáár hun schat ligt. We zien dit in het algemeen bij allen die door de duisternis en de angst van de wedergeboorte zijn heengegaan. Zij geven in hun gesprekken uitdrukking aan hun verlangen naar de hemel en de zaligheid. We zien dit helder bij de gevangenisbewaarder en andere mensen die bekeerd werden (Handelingen 2 en

16). Wat was het onderwerp van hun gesprekken en waarmee was hun hart vervuld? Het was altijd weer de zaligheid; wat moeten wij doen om zalig te worden? Dat is geen wonder, want ze zoeken naar de plaats van waaruit zij hun geestelijke leven ontvangen hebben, en buiten die plaats zullen ze geen echte rust kunnen hebben. Maar, zal de wereld zeggen, wij spreken ook over de hemel en wij willen daar ook wel naartoe. Wie is zo dwaas dat hij niet graag naar de hemel wil? Zulke mensen moeten wel van hun verstand beroofd zijn en niet redelijk nadenken. Ja, maar wij spreken nu niet over mensen die zo nu en dan, als het hun uitkomt, over de hemel praten en die ook verlangen om daarheen te gaan. Het was ook bij Bileam te horen dat hij graag naar de hemel wilde. Hij sprak de wens uit om de dood van de oprechten te sterven en dat zijn einde zou zijn als dat van hen (Numeri 23:10), maar zijn leven was niet het leven van een rechtvaardige. Daarom gaat het er niet om dat we zo nu en dan over de hemel praten, maar dat we met alle ernst en bij elke gelegenheid met deze zaken bezig zijn; dat we niets liever willen dan met andere mensen over de hemel spreken en hen opwekken en jaloers maken.

Maar dit is met wereldse mensen niet het geval. Zij weten hier niets van en ze laten in alles duidelijk zien dat ze helemaal niet om de hemel geven en dat ze daarvoor weinig moeite doen. Wat hebben ze eigenlijk in de hemel te zoeken? Ze leven op deze aarde en daar hebben ze genoeg aan.

Zeg het eens, wat zoekt u hier op de aarde? Hoeveel zorg en moeite doorstaat u om in het leven vooruit te komen? Wat doet u allemaal om een ambt te krijgen, goederen bij elkaar te vergaderen en rijk te worden? Wat is een koopman druk bezig om met zijn handel vooruit te komen! Hij maakt reizen over land, water en de woeste zee; hij ontziet zich in niets en hij stelt zijn leven in de waagschaal. Als iemand erg ziek is, zal hij kosten noch moeite sparen om weer gezond te worden. Zo zijn er nog veel meer voorbeelden; te veel om op te noemen. Vergelijk uw eigen leven hier nu mee. Wat doet u om in de hemel te komen? Moet u zeggen dat u er nog geen duizendste deel van in praktijk brengt? Moet u hier niet beschaamd het hoofd buigen? Misschien zult u zeggen: ik ga twee of drie

keer naar de kerk op een zondag, ik ga ook naar de doordeweekse kerkdiensten, ik ga aan het Avondmaal, ik ben gedoopt, ik geef giften aan de armen, ik bid mijn dagelijkse gebeden; dat doe ik allemaal!

Is dit nu alles en denkt u dat u hiermee in de hemel komt? Dat zou wel erg gemakkelijk voor u zijn. De hemel en alles wat daarbij behoort, kost u dus lang niet zoveel moeite als wat u allemaal doen moet voor uw eer en positie, ontspanning en rijkdom. De mensen hebben zich dit wijs gemaakt; zij stellen zich gerust met het volbrengen van uiterlijke plichten en dan denken ze dat ze zich al heel erg uitgesloofd hebben. Ze denken dat ze niet méér moeten doen om de hemel te zoeken, want anders zou het kunnen lijken op rooms bijgeloof. De roomsen willen met hun eigen verdiensten en goede werken de hemel verdienen. Nee, van deze gedachte moeten ze niets hebben; daar houden ze zich verre van.

Het is waar dat wij helemaal niets hoeven te doen om de hemel te verdienen. Dat heeft Christus gedaan. Hij is de enige Poort, zoals we hebben laten zien. Maar er is nog een poort waar wij

doorheen moeten en dat is de heiligmaking; zonder de heiligmaking zullen we niet in de hemel kunnen komen. Dat is heel wat anders dan de hemel verdienen met onze eigen werken.

Maar de wereld gebruikt dit als een uitvlucht en een verontschuldiging, en het is opvallend hoe moeilijk dit overwonnen kan worden. Vraag eens aan de mensen of zij geloven of de hemel het waard is, ja, dat er niets in de wereld méér waarde heeft om te zoeken dan de hemel? Zij zullen dit moeten toestemmen. Nog eens, vraag het hun of ze geloven dat ze voor eeuwig ongelukkig zullen zijn als ze niet in de hemel komen. Ze zullen ook deze vraag met 'ja' moeten beantwoorden en moeten toestemmen dat er op de hele wereld niets te vinden is dat zo heerlijk en kostbaar, volmaakt en verheven is als de hemel. Ze zullen dit moeten toestemmen als ze eerlijk zijn.

En toch, daar blijft het bij, en zien we in hun leven niet dat ze ernstig de hemel zoeken, ook al zijn ze van dit alles overtuigd.

Misschien zal iemand vragen wat toch de oorzaak is dat de mensen niet met meer ernst en verlangen de hemel zoeken, terwijl ze overtuigd zijn van de uitnemende heerlijkheid er-

van. Dit heeft verschillende oorzaken. We zien het bij wereldse mensen, maar ook zelfs bij Gods kinderen dat zij de toekomstige stad soms niet zo ernstig zoeken als ze behoren te doen. Dat wereldse mensen de hemel niet zoeken en er ook helemaal niet naar verlangen, heeft verschillende redenen. We zullen er enkele noemen. In de eerste plaats komt het door de vleeselijke gezindheid van hun hart. Ze hebben geen geestelijk oog en geen geestelijk hart. Ze klemmen zich liever vast aan de aarde en aan de aardse goederen die zij kunnen zien en vasthouden en die ze daarom als hun eigendom beschouwen. Met hen hoeft er niet over de toekomstige dingen gesproken te worden; nee, zij hebben genoeg aan de tegenwoordige dingen. Als er met hen over de hemel gesproken wordt, is het voor hen niet zeker of ze daar ooit komen zullen, en het duurt waarschijnlijk nog zó lang. Men kan zich van deze zaken geen voorstelling maken en daarom verlangen ze er niet naar. Maar over de dingen van deze wereld denken ze heel anders. Daar kunnen ze elke dag van genieten en hun vleeselijk gezinde hart wordt erdoor bevredigd. Wat ze over de hemel horen spreken, zegt hun niets, maar als het over hun

dagelijkse beroep gaat, horen ze als het ware het goud klinken. Daarom vinden ze het beter om aan die dingen hun aandacht te geven. Ook vinden ze het belangrijk om bij de wereld eer en aanzien te ontvangen. Ze gaan modieus gekleed, gebruiken graag overvloedige maaltijden en hebben bedienden die hen verzorgen. Dit leven geeft hun zoveel vreugde dat ze geen ander leven wensen. Deze dingen kunnen ze voelen en genieten en daaraan hebben ze genoeg. Hun oog en hun hart zijn met deze wereldse dingen zó tevreden dat ze voor de hemel geen moeite doen en er niet naar verlangen. Als men met deze mensen over de hemel spreekt en hen probeert te waarschuwen, is het toch geen wonder dat zij daar geen enkel verlangen naar hebben? Is het een wonder dat zulke vleeselijke en op de aarde gerichte mensen geen zicht hebben op geestelijke en hemelse zaken? Zij zijn blind, ja zelfs dood daarvoor. Men zou van hen het onmogelijke vragen, want ze kunnen daar geen verlangen naar hebben, omdat zij op iets anders gericht zijn. Zij kiezen voor de dingen van het tijdelijke leven in plaats van de toekomstige rijkdommen waar Gods kinderen zo naar verlangen.

Er wordt van de eerste christenen verteld dat zij hun Koning Jezus zó liefhadden dat de heidenen jaloers op hen werden. De heidenen wilden hun keizer wel afwijzen en zich onder de regering van de Koning van de christenen voegen. Zoveel hadden de christenen hun verteld over Zijn heerlijkheid en verhevenheid. Ook over de rijkdommen en de voorrechten die ze van deze Koning ontvangen hadden en nog steeds ontvangen. En wat was het, denkt u, dat ze hiermee op het oog hadden? Niets anders dan de geestelijke zaken die voor hen zo waardevol geworden waren. Ze wilden de goddeloze heidenen overhalen, indien het mogelijk was, om deze Koning te volgen. De heidenen dachten dat ze over een wereldse koning spraken, omdat zij alleen maar aardse en vleeselijke dingen voor ogen hadden. Zo gaat het nog steeds in de wereld. De mensen houden alleen rekening met alles wat met de ogen gezien en met de handen aangeraakt kan worden, en daar houdt het voor hen mee op. Dit was ook het geval met de moeder van de twee zonen van Zebedeüs. Zij meende dat Jezus een aards koninkrijk zou oprichten.

Maar een andere oorzaak van het niet zoeken

van de hemel door de wereldse mensen, is de hoogmoed en de inbeelding van hun hart. Waarom zouden zij de hemel zoeken? Ze denken dat ze die al hebben, en ze zijn hier zo zeker van alsof ze hun plaats daarin al gezien hebben. Ze twijfelen er niet aan, en ze nemen het de mensen kwalijk die er wel aan twijfelen en hun alle grond willen ontnemen. Nee, hun zaak staat er goed voor. Ze hebben in dit leven alles wat hun hart begeert, en als zij dit leven zullen moeten verlaten, beloven zij zichzelf de hemel. Want Christus – zo denken zij – heeft die voor hen verdiend en ze hebben ook netjes geleefd. Ze zijn rustig en denken dat zij met hun godsdienstige plichten zó naar de hemel gaan, maar ondertussen bedriegen zij zichzelf. Wat denkt u, moet u er verwonderd over zijn dat zij de toekomstige stad niet zoeken, omdat zij denken dat zij daar nu al recht op hebben? Daar zijn ze vast van overtuigd. Als men denkt dat men iets al in zijn bezit heeft, gaat men het niet zoeken. Het is een list van de satan die hun dit wijsmaakt. Waarom zouden ze niet in de hemel komen; ze hebben toch netjes geleefd? Dit gebeurde ook met de gemeente te Sardis; zij maakten zich wijs dat zij leefden, maar ze

waren dood. De gemeente van Laodicéa zei dat zij rijk en verrijkt waren en aan niets gebrek hadden, maar in werkelijkheid waren zij arm en blind en naakt (Openbaring 3).

Zo gaan veel mensen naar de hel in een toestand van zorgeloze slaperigheid en geestelijke inbeelding. Zij zullen eenmaal jammerlijk ontwaken, zoals zij zich in hun leven nooit hebben kunnen indenken. Zo ging het ook met de rijke man; hij werd wakker in de hel toen hij zijn ogen in de vlammen opsloeg (Lukas 16:23), maar toen was het voor hem te laat om zich te bekeren.

Denkt u niet dat er nu al veel mensen in de hel zijn die ondraaglijke pijn lijden en die in hun leven zeker gedacht hadden in de hemel te komen, maar die bedrogen uitgekomen zijn? Hoe verschrikkelijk moet het voor hen zijn om te denken: O, hoe ben ik hier gekomen? Ik dacht dat ik in de hemel zou komen, maar nu zie ik dat ik me bedrogen heb. Als ik hier uit zou kunnen komen, zou ik me bekeren. Ik ben door getrouwe predikanten gewaarschuwd, maar ik heb alle waarschuwingen in de wind geslagen en nu is het voor mij te laat. Dat zal een hel in de hel zijn: het knagen van verwijt in het geweten als een bijtende worm.

Nog een oorzaak dat wereldse mensen de hemel niet zoeken, is dat ze helemaal in beslag genomen worden door de dingen van dit tijdelijke leven. Er zijn zoveel dingen die hun aandacht vragen, dat ze geen behoefte en tijd meer hebben om aan de hemel te denken, en nog minder dat ze die met ernst zoeken. Dit wordt ook verteld van de hertog van Alva. Toen er een staartster aan de hemel was gezien, en hem gevraagd werd of hij die ook gezien had, antwoordde hij dat hij het met de dingen van de aarde veel te druk had om naar de hemel te kijken. Denkt u niet dat de meeste mensen op deze manier van de vroege morgen tot de late avond altijd maar bezig zijn met de aardse dingen? Ze zijn op de aarde en wroeten als mollen in de aarde.

We hebben het nu niet over hen die met al hun inzet bezig zijn met het verzorgen van hun gezin dat deze zorg niet kan missen. Hierin zijn ze te prijzen en deze inzet is echt onmisbaar, want 'zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongeloofige' (1 Timotheüs 5:8).

Maar nu spreken wij over de mensen die hele-

maal in het aardse opgaan en voor wie het bezig zijn met de aardse dingen het hoogste genoeg verschaft. Ja, het doet hun pijn als ze daarin gestoord worden. Moeten wij allen die hier aanwezig zijn, niet erkennen dat al dat zorgen en bezig zijn, dat zwoegen en ploeteren in de wereldse dingen, ons tegenhouden en schadelijk zijn voor het zoeken van de toekomstige stad, en dat ook wij daar zo graag aan toegeven?

De laatste oorzaak dat de wereldse mensen de hemel niet méér zoeken, is het volgende. De mensen zijn geen burgers van de hemel; ze zullen zich daar vreemd en ongelukkig voelen. De hemel heeft geen plaats in hun hart en daarom gaat hun hart ook niet uit naar de hemel. De grondslag van hun leven is in de aarde en daarom zijn ze aan de aarde als het ware vastgebonden. Ze kunnen met al hun pogingen niet naar de hemel opstijgen, maar zijn als een vogel die met vastgebonden vlerken niet kan vliegen en steeds weer neervalt.

Wat hebben ze in de hemel te zoeken en waarom moeten ze hun hart daarop richten? Er is in de hemel niets wat de liefde van hun hart heeft. Hun schat is daar niet en daarom ook hun hart

niet. Hun schat, en daarom ook hun hart, is op de aarde; op de aarde zijn ze thuis als een vis in het water en een vogel in de lucht. Met de benaming ‘burgers van deze aarde’ hebben we hun naam en grondslag eerlijk weergegeven.

We hebben u de oorzaken genoemd waarom de wereldse mensen de hemel niet zoeken. We zullen nu enkele oorzaken noemen hoe het komt dat Gods kinderen de hemel soms ook niet zo zoeken als ze eigenlijk verplicht zijn. In de eerste plaats kunnen ze in een dorre en ingezonken toestand gekomen zijn. Ook Heman klaagde over zichzelf: ‘Van der jeugd aan ben ik bedrukt en doodbrakende; ik draag Uw vervaarissen, ik ben twijfelmoedig’ (Psalm 88:16). Dit is niet zozeer zonde in hen, maar een beproeving die God hen oplegt, waardoor zij in hun leven onvruchtbaar en ongevoelig zijn. Zij klagen over zichzelf dat zij niet in staat zijn vruchten te laten zien en dat ze ook niet vurig verlangen om naar de hemel te zoeken. Het is alsof ze alles vergeten hebben en er in hun hart ook geen vuur en liefde meer is om naar Jezus te verlangen. Deze toestand is voor hen erg droevig en het is hun vaak bang te moede, hoe-

wel de Heere vaak redenen heeft om Zijn lieve kinderen enige tijd zo te laten voorttobben. Een tweede oorzaak waardoor ze de toekomstige stad niet altijd ernstig zoeken, is hun ongehoof waaraan ze vaak teveel toegeven. Wanneer iemand hen wijst op de hemel en deze voor hen als het ware openzet, verzetten ze zich daartegen met alles wat in hen is. Dit is niet voor mij, zeggen ze, ik kan niet geloven dat ik in de hemel kom. Ze hebben die niet verdiend en daarom werpen ze elke gedachte daaraan verre van zich, hoewel ze volgens Gods Woord goede argumenten hebben om hierop te vertrouwen. Hoe kunnen ze de hemel vrijmoedig zoeken, als ze zichzelf zoveel mogelijk van de hoop daarop beroven? Dit ongeloof is voor Gods kinderen zeer nadelig en het berokkent hun veel schade als ze het voeden en eraan toegeven. Bovendien speelt de duivel hierin geen kleine rol. Een derde oorzaak van het niet ernstig zoeken naar de hemel, is een te grote angst voor de dood. Het sterven is zo afschrikwekkend en daarna zullen ze in het oordeel worden betrokken. Ze zullen in die dag voor de grote Rechter moeten verschijnen en al hun daden moeten verantwoorden en dan zal het vonnis over hen

worden uitgesproken. Als ze daaraan denken, krimpt hun hart ineen.

Om in de hemel te komen, zullen ze hier doorheen moeten, zoals we hebben gezien. Want het is de mensen gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel (Hebreeën 9:27). Als ze zo terugschrikken voor de dood, is het geen wonder dat ze niet naar de hemel verlangen.

Het is waar dat de dood op zichzelf genomen iets verschrikkelijks is en de koning der verschrikking genoemd wordt. Twee geliefde vrienden, de ziel en het lichaam, worden immers door hem gescheiden. Onze natuur schrikt ervoor terug. Elk beestje, hoe klein het ook is, probeert de dood te ontlopen; hoeveel te meer de schepselen die verstand hebben!

Maar deze angst moet door genade in de kinderen van God gematigd worden, want de dood heeft door de kracht van de dood en de opstanding van Christus zijn dodelijke angel en prikkel verloren (1 Korinthe 15:55). De dood is voor Gods kinderen niets anders meer dan een weg en een oversteek naar de heerlijke, hoge hemel. Wat het oordeel betreft, daarvoor behoeven ze niet bang te zijn, want ze zullen niet veroordeeld, maar vrijgesproken worden (Mattheüs

25). Na het oordeel zullen ze geleid worden in het Koninkrijk van Christus dat voor hen bereid is van vóór de grondlegging der wereld.

Welnu, welke redenen zijn er dan om zo tegen de dood en het oordeel op te zien, omdat ze beide middelen zijn om u naar de toekomstige stad te brengen? Moeten ze u dan in de weg staan om ernstig en ijverig daarnaar te zoeken?

Toepassing

Maar laten we nu allen dit onderwijs gebruiken om onszelf te onderzoeken. We hebben gehoord dat de hemel het ten hoogste waard is dat we die zouden zoeken. Welnu, laten we er dan ook aan beginnen om deze toekomstige stad met alle kracht te zoeken. Wees eens eerlijk, moet u niet toegeven dat alles wat in de wereld heerlijk en aantrekkelijk wordt genoemd, ook in de hemel te vinden is, maar dan oneindig veel rijker?

Laten we eens denken aan de wereldse schoonheid. Is dit niet alleen maar uiterlijke schijn en bedrog (Spreuken 31:30)? Stel u eens voor dat u veel bezittingen hebt. Hoeveel goederen zijn er niet waarvan u beroofd kunt worden? Het is alsof ze vleugels krijgen en ze vliegen van u

weg (Spreuken 23:5). Wat blijft er van uw bezittingen over?

Nog eens, u hebt een duur en mooi huis. Plotseling komt er een zware storm, een overstroming of een brand. Uw huis waaraan u zo gehecht was, wordt verwoest. Wat is er van uw bezit overgebleven?

Dat kan ook gebeuren met uw lieve kinderen van wie u zoveel houdt; ze zijn eigenlijk uw afgoden. En dan komt plotseling de wrede en bittere dood die hen wegneemt. Wat betekenen uw kinderen dan nog voor u? Dit kan van alle dingen gezegd worden. Zoek daarom uw geluk toch niet hier op de aarde, want u zult niets vinden dat blijvend is. Het is niet de moeite waard en u zult u eenmaal moeten beklagen dat u deze dingen hier zo ingespannen hebt gezocht.

Maar u zult nooit beschaamd worden als u de hemel hebt gezocht. Soms kan men dingen doen in de hoop dat het iets goeds oplevert, maar als de uitkomst tegenvalt, heeft men er spijt van ze gedaan hebben. Dit zal niet gebeuren als u de hemel zoekt; u zult nooit spijt krijgen dat u die met alle ernst hebt gezocht. Ja, ik verzeker u dat u in uw leven en ook na dit

leven het ernstig zult betreuren als u de hemel niet ernstiger hebt gezocht; u zult de bittere nasmaak daarvan ondervinden. Ik wil er nog aan toevoegen: als u de hemel op de aarde niet zoekt, dan zult u die ook in de eeuwigheid niet kunnen genieten.

Men kan zich afvragen wie er zó dwaas is de hemel niet te zoeken? Wie heeft er een gezond verstand als hij niet naar de hemel wil? Maar ik geloof dat zij in dit opzicht op Bileam lijken en dat het daar dan bij blijft. Verder komen ze niet. Hun verlangen naar de hemel en de dood is slechts eigenliefde, omdat het in het leven vaak niet gaat zoals ze het graag willen. Maar dit is niet het goede verlangen.

Iemand zal vragen: wat moet ik doen om de hemel oprecht en op de goede manier te zoeken? Ik zal u daarop een kort antwoord geven. Allereerst, zoek de hemel met een geestelijk hart. Doe het niet om er zelf beter van te worden, dus vanuit de eigenliefde om van veel moeilijkheden verlost te zijn. Nee, daar is het Gods kinderen niet om te doen. Zij verlangen naar de verlossing van een leven in de zonde waarmee ze nog zoveel moeten strijden. Ze

verlangen ook naar de hemel om daar de Heere te dienen op een volkomen wijze; ze kunnen dat nu slechts gebrekkig en ten dele.

Dat is het ware verlangen, Zo mógen ze niet alleen verlangen, maar zo móeten ze het ook doen. Ze verlangen ernaar om bij Jezus te zijn zoals Paulus dat ook deed (Filippenzen 1:23). Zo mogen ze ook naar de dood verlangen als de weg die hen naar de hemel leidt. Het is geen moedeloosheid of neerslachtigheid zoals men die bij goddeloze mensen aantreft.

Als u de hemel zoekt, doe dit dan vroegtijdig, als u nog jong en gezond bent. Stel het niet uit tot u getrouwd of oud geworden bent, of tot de tijd dat u ziek bent of op uw sterfbed ligt. Wilt u de hemel gaan zoeken, terwijl u tijdens uw hele leven de dingen van de aarde hebt gezocht? Er zullen dan veel dingen zijn die dit zoeken voor u zullen verhinderen.

Stel het toch niet uit. Augustinus heeft zich beklagd dat hij de bekering zo lang heeft uitgesteld. Het is steeds: morgen, morgen, maar morgen duurt zó lang dat er bijna geen einde aan komt. Het is een list van de satan dat hij de mensen zeker niet afraadt om zich te bekeren en de hemel te zoeken. Nee, hij weet als een ervaren

leraar dat hij het hun zeker moet aanraden, want het zou al te brutaal zijn om mensen af te raden zich te bekeren. Maar ondertussen laat hij de mensen geloven dat zij de bekering nog wel een tijd kunnen uitstellen en dan heeft hij zijn doel bereikt. Ja, zegt hij, u moet u bekeren en naar de hemel gaan, maar u hebt nog tijd genoeg. U bent nog jong en u moet toch ook uw plezier hebben; u kunt u bekeren als u oud geworden bent; dan hebt u daarvoor nog tijd genoeg.

Op deze manier verleidt en bedriegt hij de mensen. Luister toch niet naar hem, want het is de taal van de helse roofvogel. Zoek de Heere op de geschikte tijd, terwijl Hij te vinden is, en dat is in de dagen van uw jongelingschap (Prediker 12:1).

Verder, zoek de hemel vóór alle andere dingen. Geef de hemel de voorrang boven alle dingen. Niet eerst dit nog doen en dan dat nog, en als er dan tijd overschiet, moet er naar de hemel gezocht worden. Want men wil wel graag naar de hemel....

Is dat het echte zoeken naar de hemel? Nee, dat is het zoeken naar de wereld, het zoeken naar de hemel hangt er maar bij. Het zoeken naar de hemel gaat om de hemel alléén, en niet om de hemel

naast nog veel meer andere dingen. Jezus zegt: ‘Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden’ (Mattheüs 6:33). Het zoeken naar de hemel moet de hoogste plaats in het hart innemen en uw belangrijkste werk zijn, en dan zullen de andere dingen voor u tot zegen zijn.

Dan moet u de hemel ook zoeken met uw gehele hart; niet alleen maar een oppervlakkige wens. Er wordt verteld van een Romein die op zijn rug lag en toen zei: ‘Ik zou wel willen dat dit werken is.’ Dit is de wens van een luiaard. Nee, uw zoeken zal anders moeten gaan; er moet gewerkt worden. Als iemand iets kostbaars en waardevols verloren heeft, zal hij alles in het werk stellen en niet stoppen met zoeken voordat hij het gevonden heeft.

Zo moet u het ook doen. Steek – om zo te spreken – uw beide handen uit de mouwen en laat zien dat u het ernstig meent, want het bezit van de hemel is eraan verbonden.

Maar u moet wel goed begrijpen dat wij hiermee niet willen zeggen dat u de hemel en het bezit daarvan door uw eigen werken kunt verdienen. Dat is niet onze bedoeling. U hoeft niets te doen in dit opzicht, omdat Jezus het

voor Zijn kinderen heeft verdiend. Maar wij spreken hier over een zodanig werken, waardoor u voor uzelf zeker kunt zijn dat u een recht hebt op de hemel, dat die eenmaal uw eigendom zal zijn. ‘Daarom, broeders, benaastigt u te meer – zegt Petrus – om uw roeping en verkiezing vast te maken’ (2 Petrus 1:10). U kunt dit achteraf zien als een bewijs van de echtheid van uw rechtvaardiging.

Ten slotte, onderwerp u in het zoeken naar deze toekomstige stad aan de leiding van Gods hand, zowel wat betreft de tijd wanneer als de manier waarop u graag de hemel binnengaat. Is het niet de Heere Die de tijd van uw sterven heeft vastgesteld? Laat het dan aan Hem over te handelen zoals Hij het wil, al voelt u zich op aarde ongelukkig en wilt u liever met Paulus ontbonden worden en bij Christus zijn. Wees hierin stil en onderworpen; u moet eerst de raad van God uitdienen. Als de Heere naar Zijn wil u door dit leven heeft geleid, zal Hij u in heerlijkheid opnemen. De Heere heeft op aarde misschien nog werk voor u te doen en u wilt dat toch ook doen, omdat Hij het wil? Onderwerp u ook aan de wijze waarop Hij u

leidt naar uw sterven. Soms wil men (als het ware) de Heere de wet voorschrijven om kalm en verzekerd te mogen sterven. Nee, dat mag niet zo zijn. Laat het geheel aan de Heere over; dat is de veiligste weg.

Wil de Heere u in een gemakkelijke weg in de hemel brengen, dank Hem daarvoor. Maar als het anders is, als het Zijn wil is u door veel moeilijkheden daarheen te leiden, dan is het ook goed. Als wij maar binnenkomen in die heerlijke stad, dat zal alles goed maken.

De Heere geve ons dat wij allen deze genade mogen genieten in de eeuwigheid.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter
Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 12,- per jaar (10 ex.)

**Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:**

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl